

Άγιος Κωνσταντίνος ο Υδραίος, ο Νεομάρτυρας (14 Νοεμβρίου)

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Στο ένδοξο και ξακουστό νησί της Ύδρας γεννήθηκε ο Νεομάρτυρας Κωνσταντίνος. Στο μέτριο μάλλον φτωχικό και ταπεινό περιβάλλον έζησε τα πρώτα του παιδικά χρόνια. Απλοί άνθρωποι του λαού ήταν οι γονείς του. Ο πατέρας του ονομαζόταν Μιχαλάκης και η μητέρα του Μαρίνα.

Η Αλλαξοπιστία του

Σε ηλικία δεκαεπτά χρονών ο τόπος του δεν τον χώραγε. Ήθελε να ξενιτευτεί και

να δει άλλα μέρη. Έφυγε, λοιπόν, από την Ύδρα και πήγε στη Ρόδο. Στο νησί αυτό με τη ζωηρή κίνηση άρχισε να κινείται γεμάτος αχόρταγη περιέργεια ο νεαρός Κωνσταντίνος. Μέσα στις Άλλες του γνωριμίες και επαφές, γνωρίστηκε και με τον ηγεμόνα Χασάν Καπετάν.

Η φιλία του με τον Χασάν τον ζημίωσε. Η συναναστροφή του μ' αυτόν τον οδήγησε στην αλλαξοπιστία. Πάνω στον ενθουσιασμό της νεότητάς του ο Κωνσταντίνος και στην ισχυρή επίδραση του περιβάλλοντα, μέσα στο οποίο ζούσε και ανέπνεε, αρνήθηκε την Χριστιανική πίστη και ασπάσθηκα τον Μωαμεθανισμό.

Τον παρέσυρε με κολακείες, με υποσχέσεις ο Χασάν, με τιμές και αξιώματα. Τον παγίδεψε προσφέροντας του ψεύτικη αίγλη, δώρα, εύκολη και ευχάριστη ζωή.

Η προσπάθεια του αντίχριστου Μωαμεθανού πέτυχε τελικά. Ο νεαρός Υδραίος αρνήθηκε την Χριστιανική θρησκεία! Τιμήθηκε εν συνεχεία από την Τουρκία και πήρε αξιώματα από τον Καπετάν Χασάν. Απέκτησε δόξα και τιμές...

Επί τρία ολόκληρα χρόνια ζούσε ο Κωνσταντίνος μέσα στον πλούτο και στην πολυτέλεια. Ήταν ο ευνοούμενος κάθε τουρκικής αρχής.

Μετανοεί και επιστρέφει

Ο Κωνσταντίνος όμως ήταν αγαθή και καλλιεργημένη ψυχή. Η συνείδηση του άρχισε να τον ελέγχει. Σιγά - σιγά συνήλθε. Λυπόταν, έκλαιγε, αναστέναζε κι στεναχωριόταν για το κακό που έπαθε. Σκεπτόταν, ότι πρόδωσε την Πίστη του. Πήρε γι αυτό την απόφαση να το επανορθώσει το κακό, για να βρει έλεος από το Θεό εν ημέρα Κρίσεως. Έκανε γι' αυτό ελεημοσύνες. Όσα χρήματα έπαιρνε, τα μοίραζε στους φτωχούς. Αγαπούσε περισσότερο τους Χριστιανούς από τους Μωαμεθανούς. Τιμούσε και σεβόταν ιδιαιτέρως τους Ιερείς του Υψίστου. Μέσα του έκαιγε Ένας θείος πυρετός,. μεταβολής και μετανοίας. Μέρα τη μέρα ο πυρετός αυτός γινόταν δίψα σωτηρίας.

Ήρθε κάποτε η ώρα, που τόσο πολύ άναψε ο ζήλος και η θεία φλόγα για το μαρτύριο, ώστε αποφάσισε να ομολογήσει μπροστά, σε όλους την πίστη του και να μαρτυρήσει για

τη δόξα του Χριστού.

Τη σκέψη και την απόφαση του αυτή την εξομολογήθηκε σε ένα πνευματικό της Ρόδου. Ο ταπεινός και σεβάσμιος Γέροντας άκουσε με προσοχή την ψυχοσωτήρια απόφαση του. Φοβήθηκε, όμως, το νεαρό και ευμετάβλητο της ηλικίας του και τον συμβούλεψε να αναβάλει την εκτέλεση της αποφάσεως. Σκέφτηκε την τρυφερή ηλικία του και θεώρησε προτιμότερη την αναβολή. Σκέφτηκε μήπως δειλιάσει μπροστά στα βάσανα του μαρτυρίου κι αρνηθεί για δεύτερη φορά το Χριστό.

Φυγή και προετοιμασία

Ο Κωνσταντίνος, πάντοτε υπάκουο παιδί προς τον πνευματικό του πατέρα, άφησε τον τόπο εκείνο. Μπήκε σε ένα πλοίο και αναχώρησε μυστικά για την Κριμαία. Εκεί

έμεινε τρία χρόνια. Ζούσε σαν Χριστιανός φανερά και με την αγία ζωή του Χριστιανού.

Από την Κριμαία φεύγει κι έρχεται στην Κωνσταντινούπολη. Πατριάρχης τότε, ήταν ο κατόπιν εθνομάρτυρας Γρηγόριος ο Ε΄. Εκεί πήγε σε έναν πνευματικό και εξομολογήθηκε τα αμαρτήματα του. Ο Πνευματικός κατόπιν τον παρουσίασε στον Πατριάρχη.

Ο Πατριάρχης χάρηκε τα μέγιστα για την μετάνοια και την επιστροφή του αρνητού. Δεν το έκρινε όμως σκόπιμο και εύλογο να προχωρήσει ο Κωνσταντίνος στην πραγματοποίησα του σκοπού του. Φοβήθηκε και αυτός μήπως στα βάσανα επάνω δειλιάσει. Γι' αυτό τον συμβούλεψε και τον έστειλε στο Άγιο Όρος ν' αγωνιστεί και του συνέστησε, ότι πρέπει να ελπίζει στο έλεος του Θεού.

Ακολουθώντας τις οδηγίες του Πατριάρχου ο Κωνσταντίνος, πήγε στο Άγιον Όρος και εγκαταβίωσε στην Ιερά Μονή των Ιβήρων, όπου έμεινε πέντε περίπου μήνες. Κατά τη διάρκεια της εκεί παραμονής του υπάκουσε με σεβασμό τους Γέροντες της Μονής.

Τον αρνήθηκα θα Τον ομολογήσω

Η φλόγα και ο πόθος του μαρτυρίου κάθε μέρα μεγάλωνε περισσότερο, Δεν μπορούσε να αντέξει περισσότερο. Οι πατέρες τον εμπόδιζαν. Του έλεγαν, ότι μπορεί να σωθεί και χωρίς μαρτύριο, αλλά με την αυστηρή και ασκητική ζωή. Αυτός απαντούσε στερεότυπα:

—Εκεί όπου αρνήθηκα τον Χριστό μου, επιθυμώ και να τον ομολογήσω!

Εξομολογείται πάλι στον πνευματικό του στην Ρόδο την απόφασή του, για το μαρτύριο, αλλά κι εκείνος τον αποτρέπει.

Ο Κωνσταντίνος, όμως, δεν άκουγε πλέον κανένα. Όχι από εγωισμό. Αλλά από πόθο να σώσει την ψυχή, από θεία κλήση για μαρτύριο.

Συναντά τον Καπετάν Χασάν

Στην Ρόδο ο Κωνσταντίνος ψάχνει να βρει τον Χασάν και τον βρίσκει. Τότε με θάρρος ομολογεί μπροστά του τον Χριστό. Ο Χασάν πρώτα με καλοπιάσματα και ύστερα με απειλές προσπάθησε να συνετίσει τον Κωνσταντίνο, όμως ο Κωνσταντίνος παρέμεινε σταθερός στην ομολογία του. Τότε ο Χασάν έδωσε εντολή να τον φυλακίσουν.

Στα βασανιστήρια ο Άγιος

Ο Τούρκος βγήκε την τρίτη μέρα από το σπίτι του όλος μανία εναντίον του Αγίου. Διέταξε να φέρουν τον Άγιο μπροστά του αφού πρώτα τον εξέτασε και είδε ότι παραμένει σταθερός κατόπιν έδωσε διαταγή στους Τούρκους στρατιώτες να τον δείρουν αλύπητα, να του βγάλουν τις τρίχες των γενιών του, να γδάρουν, τα μαλλιά του, να σχίσουν με σιδερένια νύχια τις σάρκες του...

Όρμησαν οι Αντίχριστοι μανιασμένα και άρπαξαν τον Άγιο βίαια. Τον κτυπούσαν

και τον έσερναν από τα πόδια και τα χέρια πάνω στις πέτρες και στο χώμα. Άλλοι πάλι τον έφτυναν στο πρόσωπο και τον κορόιδευαν.

Σ' όλα αυτά ο γενναίος μάρτυρας προσευχόταν παρακαλώντας το Θεό να του δίνει δύναμη και κουράγιο.

Ύστερα, μισοπεθαμένο, όπως ήταν από τις πληγές, τον έριξαν με βαριές αλυσίδες στα πόδια, στα χέρια και στο λαιμό, μέσα στη φυλακή, για να τον εξετάσουν ξανά σε δεύτερη ανάκριση.

Την άλλη μέρα, πάλι ο τούρκος τον παρακαλεί και προσπαθεί με χίλιες κολακείες να γυρίσει στο Μωαμεθανισμό τον Μάρτυρα. Αλλά ο Πασάς αγανακτισμένος διατάσσει να τον βασανίσουν πάλι με 500 ραβδισμούς, χωρίς καμιά λύπη και συμπόνια. Πράγματι οι ραβδισμοί ήταν τόσοι, που η ράχη του ξεσχίσθηκε. Τα νύχια από τα πόδια έπεσαν και το αίμα έτρεχε σαν ποτάμι. Το χώμα κοκκίνισε. Αλλά ο γενναίος Μάρτυρας συνέχισε να προσεύχεται.

Οι στρατιώτες νόμισαν, ότι πέθανε. Τον παίρνουν εν συνεχεία αναίσθητο και τον ρίχνουν πάλι στη φυλακή.

Επισκέπτης ο Χριστός

Χριστός όμως τον Επισκέπτεται μέσα στη φυλακή και θαυματουργεί στο μάρτυρα που τον δοξάζει. Γιάτρεψε όλες τις πληγές του σώματός του, τον έκαμε τελείως γερό, όπως ήταν και προηγουμένως. Από αυτό πήρε μεγάλο Θάρρος και ανείπωτη χαρά ο Μάρτυς του Χριστού.

Μετά τρεις ημέρες ήλθαν να βγάλουν τον Μάρτυρα. Αλλ' ώ του θαύματος! Τον βρήκαν εντελώς καλά, χωρίς να έχει καμιά πληγή.

Οι Τούρκοι ταράζονται. Δεν ξέρουν πως να εξηγήσουν το θαυμαστό αυτό γεγονός. Πλαστογραφούν, λοιπόν, την Αλήθεια και προσπαθούν να πείσουν τον Μάρτυρα, πως η

θεραπεία του οφείλεται τάχα σε θαύμα του Αλλάχ και τον προτρέπουν να γίνει Μωαμεθανός.

Βλέποντα όμως ότι ο Άγιος δεν αλλάζει αλλά και ότι αποκάλυψε σε όλους ότι ο Χασάν ήταν Χριστιανός και απαρνήθηκε τον Χριστό για τα αξιώματα, έδωσε διαταγή θυμωμένος να βάλουν τον Άγιο στην φυλακή και να του δέσουν τα πόδια.

Μέσα στη φυλακή ένας βάρβαρος ιμάμης των Αγαρηνών κάποια στιγμή, ενώ ο Άγιος προσευχόταν, σήκωσε το χέρι του να τον κτυπήσει. Άλλα ο Παντοδύναμος Θεός τιμώρησε το βέβηλο χέρι, που έγινε αμέσως κατάμαυρο, φρικτό θέαμα. Φόβος και τρόμος κατέλαβε αμέσως τους Τούρκους. Ζαρωμένοι κοίταζε ο ένας τον άλλον. Κανένας πλέον δεν τολμούσε να τον πειράξει. Βλέπανε, ότι πίσω του υπήρχε χέρι θείας προστασίας...

Μέσα στις υγρές φυλακές ο Άγιος έμεινε πέντε μήνες, Εταλαιπωρείτο και υπέφερε από την πείνα, την δίψα και όλα τα κακά μιας τούρκικης φυλακής της εποχής

εκείνης. Ένας μόνον Χριστιανός τον επεσκέπτετο τακτικά, του έφερνε την θεία Κοινωνία, με την οποία έπαιρνε θάρρος, δύναμιν κι ελπίδα.

Έπνιξαν τον Μάρτυρα

Ο ηγεμόνας κουράστηκε πλέον να παιδεύει και να βασανίζει τον Μάρτυρα. Για τελευταία φορά τον κάλεσε στο Κριτήριο και τον ρώτησε, αν μετανοεί και αν αποκηρύττει όσα ομολόγησε. Η απάντηση ήταν όπως και η προηγούμενη: Απάντηση ομολογητού και μάρτυρος:

—Τον Χριστόν μου ποτέ δε θ' Αρνηθώ κι' αν σε μύρια κομμάτια κατακόψεις το σώμα μου. Μόνον, ότι έχεις να κάμεις, κάμε το γρήγορα. Γνωρίζω ότι έχεις βγάλει την απόφαση.

Πράγματι! Το γνώριζε, διότι τρεις μέρες προτού μαρτυρήσει, ο Κύριος του Απεκάλυψε, ότι έφθασε ο καιρός να πάρει το στεφάνι του Μάρτυρος. Γι' αυτό παρακάλεσε ένα Χριστιανό και του είπε :

—Πήγαινε, Αδελφέ να μου φέρεις τα Άχραντα Μυστήρια για να κοινωνήσω, διότι την προσεχή Τετάρτη θα με θανατώσουν οι Ασεβείς.

Μόλις, λοιπόν, πέρασε η Τρίτη κι Ανέτειλε η Τετάρτη, στις 5 το πρωί έπνιξαν μέσα στη φυλακή τον Άγιο.

Ήταν η 14η Νοεμβρίου του 1819.

Οι Άγγελοι πήραν την ψυχή του και την Ανέβασαν στο θρόνο του Θεού.

Το σώμα του Αγίου το πέταξαν μέσα σε ένα σωρό από ξύλα.

Το πρωί έδωσε άδεια στους Χριστιανούς ο Πασάς να το θάψουν. Πράγματι πήγαν οι Ιερείς,. με άλλους Χριστιανούς, πήραν το μαρτυρικό σώμα και το θάψανε με τιμές στο Ναό της Παναγίας στο Βαρούσιο.

Άπολυτίκιον Ἦχος α΄. Τῆς ἐρήμου πολίτης.

Τὸν λαμπρὸν γόνον Ὑδρας καὶ τῆς Ῥόδου τὸ καύχημα, καὶ Νεομαρτύρων τὸ κλέος, Κωνσταντῖνον τιμήσωμεν, ἐν ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς πνευματικαῖς, τὴν μνήμην ἐκτελοῦντες τὴν αὐτοῦ, ἵνα λάβωμεν πλουσίαν τὴν ἀμοιβήν, παρὰ Θεοῦ κραυγάζοντες· δόξα τῷ σὲ δοξάσαντι Χριστῷ, δόξα τῷ σὲ ἐνισχύσαντι, καὶ ἐν ὁστέροις καιροῖς σε στεφανώσαντι.

Κοντάκιον Ἦχος πλ. δ΄. Τῇ ὑπερμάχῳ.

Ὁμολογήσας τὸν Χριστὸν εὐτόλμῳ στόματι Τῶν ἐκ τῆς Ἀγαρ τῇ ἀπάτην ἐθριάμβευσας Νεομάρτυς Κωνσταντῖνε στερρῶς ἀθλήσας. Ἄλλ' ὥς μέτοχος ἐπάθλων ὑπὲρ

ἔννοιαν Πάσης βλάβης ἀπολύτρωσαι καὶ θλίψεως Τοὺς βοῶντάς σοι, χαίροις Μάρτυς ἀήττητε.

Μεγαλυνάριον

Χαίροις τῶν Μαρτύρων ὁ μιμητής, Μάρτυς Κωνσταντῖνε, καὶ ἰσότιμος ἀληθῶς· σὺ γὰρ ἐν ὑστέροις, καιροῖς ἀνδραγαθήσας, λαμπρῶς ἐμεγαλύνθης, ἀπείροις χάρισι.

Πηγή: xristianos.gr/